

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 272 Barcelona, Març 1966

Preu: 1 pta

Si no haguessin estat les informacions de Radio Espanya Independent; si no haguessin estat els serveis informatius en llengua castellana de Radio Moscú i de les emissores del països socialistes, així

HA MORT EL CAMARADA HIDALGO DE CISNEROS

El 9 de febrer, súbitament, deixà d'existir a Bucarest el camarada i dirigent del Partit Comunista d'Espanya General Ignacio Hidalgo de Cisneros.

L'enterrament constituí una emocionant cerimònia en la que prengueren part destacades figures del moviment comunista internacional, representants de les embaixades dels països socialistes, agregats militars, destacats ex-combatents de les Brigades Internacionals i de l'aviació republicana. Els companys Josep Moix i Joan Modesto presidiren els funerals en representació del Partit Comunista d'Espanya. El nebot del General Cisneros, l'enginyer D. Ignació Hidalgo de Cisneros, es personà a Bucarest per encapçalar la comitiva en representació de la família.

No cal dir amb quin sentiment els comunistes catalans hem conegut la dolorosa nova de la pèrdua d'aquest company estimat i dirigent exemplar del poble espanyol. L'entrega de la seva persona a la causa del progrés democràtic a Espanya, abans, durant i després de la guerra; el brillant paper que va jugar en la resistència del poble contra la patulèia franquista, al front de la migrada i a la vegada heròica aviació republicana; el seu ingrés al Partit de la classe obrera en plena lluita revolucionària, tota la seva trajectòria de ciutadà, de combatent, de comunista, són exemple i estímul dins i fora de les files del Partit Comunista d'Espanya.

Com diu la camarada Dolors Ibàrruri amb vibrants paraules recordatòries del company perdut;

« ¡Descansa en pau, camarada! Que aviat, quan la nostra Espanya, aquesta Espanya que estava sempre present en els teus pensaments, sigui lliure, et portarem allà per tal de que descansis en la teva terra, en la teva Pàtria, entre els teus. I parlarem de tu als nostres fills, als joves que no et van conèixer. I tu estaràs sempre present en la vida i en la Història de la nostra Pàtria, de l'Espanya que ja llustreja i per la llibertat de la qual tu vas lluitar com els millors. »

En acomiadar al camarada inolvidable, el PSU de Catalunya expressa a la família del benvolgut Ignaci Hidalgo de Cisneros, al Partit Comunista d'Espanya, l'emocionat homenatge i el sentit condol dels comunistes catalans i poble de Catalunya.

PER UNA AMPLA MOBILITZACIO CONTRA L'AMENANÇA DE LA MORT ATOMICA

com el relleu que van donar a l'accident de Palomares la premsa mundial i algunes emissores d'Europa occidental, els espanyols haguessin pogut ignorar que, a Almeria, l'amenaça d'un cataclisme termonuclear milers de vegades més destructor que el d'Hiroshima, ha estat a punt de convertir-se en horrorosa realitat.

L'accident de Palomares ha reafirmat la perillositat, tantes vegades denunciada per nosaltres, dels pactes oficials i secrets que lliguen l'Estat franquista als ianquis. En virtut d'ells, el territori espanyol, cal repetir-ho, s'ha convertit en polígon nuclear ianqui, amb totes les implicacions que això suposa. Una d'aquestes implicacions fa que avui, en aigües d'Almeria, dormi una bomba nuclear introbable, que ningú pot garantir que no pugui explotar un dia, ni tan sols que no expandeixi, ja ara, radiacions mortíferes al seu entorn.

La declaració de Robert Mac Loskey, portaveu del Departament d'Estat, el dia 3 de març, 42 dies després de l'accident, constitueix una mostra expressiva de la criminal complicitat dels governs d'El Pardo i la Casa Blanca: Efectivament, confessa Mac Loskey; van caure quatre bombes nuclears; Efectivament, dos detonadors convencionals van explotar, trencant l'envoltura de la bomba i disseminant alentorn plutoni i urani radiactius; efectivament, una de les quatre bombes s'ha perdut i no sabem on ni en quin estat pot trobar-se. I, diu Mac Loskey; si les autoritats nordamericanes han mantingut el silenci, és perquè el Govern de Franco va exigir que no es digués ni paraula d'armament nuclear ni de radiactivitat...

El Govern de Franco i els militars del Pentàgon estaven interessats en exigir el silenci, interessats en amagar les conseqüències d'una catàstrofe que desemmascara públicament el criminal aventurerisme de les rondes de mort organitzades des de la Casa Blanca. Calia impedir la reacció popular, la presa de consciència del perill real, immediat, que signifiquen les bases USA a Espanya. Per això la premsa de Fraga va « ignorar » des del primer moment la gravetat de la catàstrofe i, quan ja era impossible callar més temps, acatà sumisa l'ordre de negar sistemàticament l'existència de cap perill, es dedicà a fer cròniques « tranquilitzadores », reportatges de novella blava que subleven el cor de tota consciència honesta.

Cap mesura eficient d'alerta a la població per tal d'aminorar els possibles danys; cap mesura immediata de protecció dels interessos de les poblacions lesionades; cap mesura, sobretot, per tal d'impedir que pu-

gui repetir-se una semblant catàstrofe en el futur. El Govern de Franco no ha fet cap declaració condemnatòria de la perillositat criminal dels vols i exercicis sobre Espanya —els reavituallaments d'avions amb càrrega nuclear s'efectuen sovint per damunt de la meseta castellana, al centre mateix d'Espanya—, ni és ell qui ha ordenat la suspensió dels vols de B-52 i similars sobre territori espanyol; és el Comanament USA qui n'ha ordenat la suspensió momentània, en un esforç per silenciar el doll de recriminacions que immediatament s'aixecà arreu del món.

En la pràctica aquesta « prohibició » és més que dubtosa: no és sinó una mesura administrativa que pot ésser anul·lada sense donar-ne compte a ningú. I encara que, teòricament, fós mantinguda la prohibició actual, el perill subsisteix enterament: Hi ha la base de submarins portadors de coets « Polaris »; hi han les bases aèries per als avions de la flota atòmica ianqui; hi han les instal·lacions auxiliars que van, des dels dipòsits d'ogives nuclears a les rampes de llançament i serveis d'aprovisionament, cosa que fa que permanentment siguin manipulats enginyers nuclears en el nostre territori, que submarins i avions entrin i surtin de llurs bases amb la càrrega mortífera.

Una primera mesura s'imposa després de Palomares; que el Govern espanyol, pública i oficialment, prohibeixi tota mena de manipulació, amagatzemament, càrrega i transport d'enginyers A i H de qualsevol tipus en el nostre territori.

Contra la amb el silenci i la complicitat del Govern de Franco l'actitud del Govern Soviètic. Allò que no ha fet el Govern espanyol, si ho ha fet el de la URSS; Tsarapkin, Cap de la Delegació soviètica a la Conferència de Desarmament, ha denunciat públicament davant d'aquesta la perillositat dels vols de la flota aèria atòmica USA i n'ha demanat la seva suspensió immediata. Tsarapkin feu resaltar el gravíssim perill de la catàstrofe de Palomares. I fou al primer en denunciar que almenys un dels detonadors havia esclatat: no solament les costes d'Almeria, sino també les aigües internacionals han estat contaminades. El Govern soviètic insisteix en que aquests vols s'han de prohibir; cap avió amb armament atòmic ha de ultrapassar les fronteres nacionals.

L'emoció ocasionada per la catàstrofe d'Almeria s'ha traduït en diverses manifestacions d'indignada protesta, entre les que destaca la valenta manifestació popular de Madrid el 4 de Febrer. Un document signat per més de cinc mil persones de tots els estaments socials, entre elles més de dues mil de Barcelona i província, ha estat adreçat als ministres de Franco. Altres cartes i documents circulen per diverses capitals del país, així com són nombroses les poblacions on es senyala la distribució d'octavilles denunciant la catàstrofe. A Catalunya, coneixem fins ara que s'en han distribuït a Barcelona, Vilanova i Geltrú, Tarragona, Tarrassa. El moviment de protesta continua. (pasa a p. 3)

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.

Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

39 - 43 - 47 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 - 3 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

17 - 32 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

A la part final de l'Ebre, entre Xerta i el mar, hi han dos canals, coneguts pel Canal de la dreta i Canal de l'esquerra. Ambdós canals són explotats des de la seva construcció per la Real Compañia de Canalización y Riegos del Ebro, però la seva situació és molt diferent: El Canal de la dreta, construït per la Companyia, és una concessió per cent anys que finalitza el 1967. Hi ha una comunitat de Regants a Amposta i una altra a Roquetes, més tres sindicats de rec, a Sant Carles de Ràpita, a Prats i al Delta respectivament. La versió oficial, fins ara, és que el 1967 l'Estat entregarà el Canal als regants, però exigeix la constitució d'una Comunitat Central de Regants formada pels de Xerta, Aldover, Tortosa, Roquetes, Amposta i San Carles.

El Canal de l'esquerra, construït entre 1907 i 1913 és propietat de sempre, de la Comunitat de Regants-Sindicat Agrícola de l'Ebre. Però, també de sempre, ha estat explotat per la Real Companyia. Per a la construcció del canal, l'Estat va subvencionar una bona part del seu import i el restant ho va adelantar la Real Companyia la qual, com a bon prestamista, es va assegurar el cobrament per dos mitjans; Per un costat exigint que tots els regants hipotequessin llurs finques en garantia del préstec, i per un altre fent-se càrrec de l'explotació del Canal, destinant-ne els beneficis a amortitzar el deute. Això en teoria: La Companyia, en 52 anys, mai no ha donat compte dels resultats de l'explotació, al·legant pèrdues. El funcionament del canal ha estat desastrós i la conservació del mateix totalment descuidada.

En apropar-se la fi de la concessió del Canal de la dreta l'explotació del de l'esquerra ja no interessa a la Companyia, que amb tots dos canals amagava els beneficis com li donava la gana carregant els costos d'explotació a l'un o a l'altre, al seu gust: Entra en negociacions amb els dirigents de la Comunitat de Regants del Canal de l'esquerra i aconsegueix l'acord d'alliberar el canal mitjançant el pagament de 20 milions de pessetes. Es a dir; els propietaris del canal, després d'haver-lo estat pagant durant cinquanta-dos anys, han de despendre's ara d'aquesta enorme suma de diners per tal de puguer administrar el seu canal, que per altra part necessitarà la inversió de molts altres milions més si es vol posar-lo en bones condicions d'ús al cap de mig segle d'incondícia de la Companyia explotadora.

Cal dir que l'Estat té prop del 60 % de les accions de la Real Compañia de Canalización y Riegos del Ebro... Es, per tant, beneficiari directe d'aquest robotori legal als pagesos del Baix Ebre: Enlloc d'avançar crèdits i tota mena de facilitats a la Comunitat de Regants per a que aquesta pugui emprendre les obres de modernització i reparació dels recs, que són absolutament necessàries, protegeix a la Companyia i s'embutxaca una bona part dels vint milions de la transacció a que es veuen forçats els pagesos.

Els pagesos d'ambdós canals del Baix Ebre, explotats per la Companyia amb la complicitat del Govern franquista, poden arrencar d'aquest concessions. Cal organitzar, amb aquest objectiu, una acció decidida i massiva, per tal de que l'Estat entregui a la Comunitat de Regants el Canal de la dreta, tal com correspon, sense càrregues fiscals i amb els crèdits necessaris per a fer-lo funcionar, i cal fer arribar la reclamació de tots els pagesos per a que s'els indemnitzin dels vint milions que es veuen obligats a pagar a la Companyia pel Canal de l'esquerra.

Això és possible: Els pagesos de les comarques de Lleida han aconseguit, gràcies a un conjunt d'accions de protesta en les quals han participat milers de pagesos, primer que els fós concedida la restitució de l'impost de 20.000 pts. per tona d'oli per a l'exportació; després que sigui disminuïda en 200 milions de pessetes la xifra global d'impost que s'els volia fer pagar d'acord amb la nova Reforma Tributària. Els pagesos del Baix Ebre, actuant des de la Comunitat de Regants, des de les « Hermandades », recollint la signatura de tots els interessats al peu de documents reivindicatius, acudint als ajuntaments i al Governador Civil, moment-se, en definitiva, units i decididament, poden aconseguir satisfacció a llurs justes reivindicacions.

Com diu Gregori López Raimundo en la seva intervenció a una reunió de militants;

« ...Els estudiants han imposat llurs Assemblees lliures i han desplaçat el SEU de la vida universitària. Els obrers creen arreu llurs Comissions Obreres. ¿Per què no ho han de fer també els pagesos? (...) Cal que els camperols creïn també comissions locals i per a cadascun dels problemes a resoldre (regadius, impostos, preus, etc.) (...) D'aqueixa manera es crearà i s'articularà en el camp un moviment de masses que sumarà la seva força a la d'aquests i contribuirà a forjar el front democràtic de tot el poble, necessari per a conquerir i consolidar la democràcia ».

per Albert SALOU

L'ajuntament de Barcelona està començant l'aplicació de l'anomenat Pla d'Ordenació de la Ribera, la base del qual serà la urbanització d'una faixa de terreny vorejant el mar que va des del Port fins al riu Besos, limitada a l'interior pel Parc de la Ciutadella i el carrer d'Enna, paral·lel a un sis quilòmetres de llargada per cinc-cents metres d'amplària. En total 400 hectàrees. Segons en Pere Duran Farrell, President-Dellegat de « La Maquinista » i iniciador del Pla, aquest representarà una inversió de l'ordre dels 10-12.000 milions de pessetes.

En aquest terreny estan enclavades l'Estació de França, unes quantes grans empreses i moltes més de petites (350 en total), les barraques del Somorrostro, Pekin i Camp de la Bota, el Cementiri vell i barriades modestes del Poble Nou i de Sant Adrià.

Barraques, cases, petites i grans empreses, l'Estació de França, el Mercat del Born i el Cementiri Vell hauran de desaparèixer i deixar el lloc per tal d'instal·lar en ell construccions ultra-modernes, amb illes de 500 metres de costat, hotels i pisos cars per a turistes i gent rica, a tó amb el traçat dels carrers, avingudes i del Passeig Marítim el qual, enllaçant amb la Diagonal prop del Besos, arribarà fins a la punta de l'Escullera.

L'operació és rendable; la valoració del terreny canviarà espectacularment i aquell que avui té un preu irrisori, demà, amb les transformacions i edificacions previstes, representarà una suma important per pam.

Es tracta doncs, d'adquirir-ne com més millor tot seguit, per fer un negoci rodó. Això és allò que, des d'ara, està fent el capital financer i monopolista amb el vist i plau de l'Ajuntament. La gent que allí viu, evaluada en unes 30.000 o 35.000 persones,

haurà de marxar; els uns perdran tant com hagin pagat per adquirir una miserable barraca; altres hauran de deixar el piset on viuen des de tants anys i que els permet pagar encara unes cent pessetes de lloguer; petits i mitjans comerciants i industrials trobaran difícil solució per desplaçar llurs negocis vers d'altres zones.

En canvi els propietaris principals del terreny treuran un màxim de profit conservant aquell que tenen i apropiant-se del d'altri. Aquests propietaris són: La RENFE amb 47 hectàrees; Catalana de Gas amb 46,50 H.; La Maquinista 3 H.; Material i Construccions 25 H.; Crédito y Docks 3,70 H.; Motor Ibèrica 3 H.; l'Ajuntament de Barcelona, una part molt important.

A través d'aquestes empreses trobem l'INI i els Bancs Urquijo, Hispano Americano i Central, etc., que les controlen directament per majoria d'accions i que són l'ànima de l'operació.

El Pla de la Ribera té ramificacions de gran importància, per les quals seran revaloritzats els terrenys d'una altra zona de la ciutat: Per tal de reemplaçar l'Estació de França, ha estat designada l'Estació de Sans; Modernitzada i ampliada, tindrà diverses plantes i esdevindrà la terminal per a viatgers procedents de Madrid o de la costa. La Presó Model i l'Escorxador Municipal, radicats en aquell districte, també estan cridats a desaparèixer; en el lloc que ocupen es crearà una gran estació d'autobusos.

En aquesta altra zona de la ciutat ha aparegut també la febre de l'or: L'Espanya Industrial, darrerament en situació financera molt crítica, ha resolt el problema venent-se els terrenys que posseïa prop de l'Estació de Sans. El Senyor Balaña, membre del Consell Regional de Catalunya de la Banca March, ha construït un grandios palau de cinema al carrer de Vallespir. No gaire més lluny, entre les avingudes de Carles III i de Sarrià, s'aixecarà un gran hotel, el « Barcelona Hilton », l'edificació del qual corre a càrrec d'una important immobiliària del grup Espanol de Crédito. La financiació serà de l'ordre dels 200 milions de pessetes (Diari de Barcelona 25-12-65).

L'Ajuntament de Barcelona fa tot allò que està al seu abast per tal de facilitar els referits plans, mentre s'exclama que no té prou mitjans quan es tracta de realitzacions d'interés popular. Darrerament ha promogut la revalorització, de cara al turisme, de Santa Maria del Mar i de les muntanyes de Montjuïc i El Tibidabo. El mes de novembre passat acordà contractar un préstec de 120 milions de pessetes amb el Banc de Crédito Local, per tal de desenvolupar a Montjuïc una zona d'interés turístic. Les barraques allí existents hauran de desaparèixer.

Els projectes que enumerem estan concebuts en ordre a l'ampliació de les fonts de profit del capital monopolista, faci el soroll que faci l'Ajuntament parlant d'embelliment i desenvolupament de la capital.

Els ocupants de les barraques i els veïns de les barriades condemnades viuen sota l'amenaça de veure's expulsats i allotjats de qualsevulla manera, mentre que les empreses que hem anomenat, o bé tenen solucions pròpies —la Maquinista ha traslladat a Sant Andreu els tallers de la Barceloneta— o disposen d'una part del polígon industrial de la zona franca del Port, en vies de revalorització.

Les víctimes no poden conformar-se a ésser-ho passivament i deuen d'unir-se per tal de defensar llurs interessos front a la pressió de l'Ajuntament i dels monopolis. Cal organitzar-se, formar comissions de veïns per tal de defensar les reivindicacions comunes davant les autoritats, i concertar l'acció de tots a fi i efecte d'obtenir una solució digna i humana.

SUBSCRIPCIO D'AJUT AL PARTIT

Amic del Segre 425 pts ; Grup Muntanya, de les comarques de Lleida 700 pts ; D'un grup d'amics de Tarragona 2.470 pts ; Grup Lina Odena, del Baix Camp 550 pts ; D'un poble del Baix Ebre, 1.790 pts ; De dos pobles del Baix Ebre, 1.815 pts; Grup Josep Diaz, de les comarques de Girona 1.450 pts ; Grup Rubén Ibarruri, de les comarques de Girona 840 pts ; Grup « B », de les comarques de Girona 490 pts ; Amants de la Llibertat 350 pts; De Txapaiev 1.326 pts ; Dues comunistes (mare i filla) 125 pts ; Aïcs inseparables 150 pts ; De Txapaiev 1.050 pts ; De Txapaiev 2.800 pts ; Dos germans de Barcelona 1.000 pts ; Grup « Els Barbut » 650 pts ; Angel 300 pts ; Joan, de Lleida 200 pts ; Grup Ardica, de les comarques lleidatanes 200 pts ; Grup Mostoles, de les comarques lleidatanes 1.000 pts ; Grup del Segrià, de les comarques lleidatanes 400 pts ; Grup Muntanya, de les comarques lleidatanes 1.400 pts ; Grup « 3 de Novembre » de Lleida 700 pts ; Grup « Ende » de Lleida 500 pts ; D'un poble del Baix Ebre 652 pts ; Grup Democràcia 100 pts ; Pere 60 pts ; Djelfa 100 pts ; T.B. 175 pts ; Garcia 300 pts ; Grup 404, 650 pts ; G. Catalàn y Grajo 200 pts ; TA. Horta 1.400 pts ; Grup J.D. Lacalle 450 pts ; Rio 25 pts ; Un grup d'intel·lectuals 1.400 pts ; SEAT 75 pts ; Vida Libre 200 pts ; G.T. 200 pts ; Ramón 40 pts ; G.F. F. 84 pts ; Relampago 100 pts ; Un simpatitzant 50 pts ; Un altres simpatitzant 25 pts ; Ginés 600 pts ; Isidro 20 pts ; M.G. 25 pts ; Grup Cleo 1.150 pts ; Joves S.3 110 pts ; A.1, 5.000 pts ; P.L. 3.000 pts ; X 38 pts ; Un simpatitzant 100 pts ; P.T. 300 pts ; C. L. T. 1, 15.500 pts ; Joves C.L.T. 1, 1.000 pts.

AJUT ALS PRESOS

Grup Muntanya, de les comarques de Lleida 700 pts ; Dos pioners de Tarragona 50 pts ; D'un simpatitzant de Tarragona 1.000 pts ; D'una amics de Tarragona 2.280 pts ; D'un poble del Baix Ebre 70 pts ; Grup Josep Diaz de les comarques de Girona 600 pts ; Grup Rubén Ibarruri, de les comarques de Girona 180 pts ; D'una festa familiar a Vilanova i Geltrú 850 pts ; D'uns simpatitzants de Suria 400 pts ; Grup Democràcia 150 pts ; HOSA 931 pts ; Grup Estrella 260 pts ; P.T. 50 pts ; N° 5, 200 pts ; C.L.T.1, 5.074,50 pts ; C.L.S. 1, 10.260 pts.

PREOCUPA en certs sectors econòmics dotats de gran sentit de responsabilitat, la marxa del creixement econòmic espanyol en alguns dels seus aspectes... » Així comença l'Editorial del darrer número de *Fomento de la Producción*, del 14 de febrer. L'editorialista afegeix que aquest desenvolupament és «...desajustat, desequilibrat en certs sectors fonamentals». Una de les conseqüències més greus radica en l'accentuació de les tensions inflacionistes que desborda els límits tolerables, i es tradueix en un creixent ritme de l'alça del cost de la vida. 1965 ha estat l'any de més gran desequilibri des de la pretesa estabilització del 1959. L'increment mig anual de l'índex del cost de la vida del conjunt nacional el 1965, comparat amb l'índex mig del 1964, ha estat d'un 13,2 per 100, segons l'Institut Nacional d'Estadística.

La desbocada inflació, el quantios òficit de la balança comercial, l'aparició, per primera vegada, després de diversos anys, dels números roigs a la balança de pagaments, el fort saldo deudor del sector públic, l'important volum de finançament del desenvolupament per l'Estat i la Banca privada amb anticips i préstecs del Banc d'Espanya, les dificultats d'algunes branques industrials, etc., etc., no obeeixen únicament a factors conjunturals o d'orientació político-econòmica a curt terme, sinó que en el fons batega un problema d'estructura global, que condiciona tot el procés evolutiu. Sense democratitzar política i socialment les estructures es posa un tope al desenvolupament. Per tal de corregir el veritable origen dels mals cal atacar les circumstàncies de base.

ELS TRBALLADORS FRONT A LES NOVES MESURES D'ESTABILITAT

per G. ARIBAU

El Govern franquista, que encarna els interessos de classe del capitalisme monopolista, no pot abordar les transformacions polítiques i econòmicosocials que es requereixen per tal de deixar pas al desenrotllament de les forces productives, doncs la seva raó d'ésser consisteix, precisament, en impedir tals transformacions. Ha adoptat, en canvi, tot un repertori de mesures, unes de caràcter intern i altres clarament visibles, que constitueixen una mena de *pla d'estabilització mitigat*, o sigui, un conjunt de mesures d'estabilitat que persegueixen idèntics objectius, però tractant d'evitar la reacció de les masses i la caiguda en una recessió, a la qual temen més que la inflació.

El caire polític d'aquesta nova orientació no pot ésser més diàfan. Com indica *Desarrollo* del 13-2-66 «...al fons estan clarament els salaris...» L'èmfasi es dirigeix vers un control més estret dels mateixos. Heus aquí el quid de tota la qüestió. Com el 1959, es pretén novament que els obrers suportin fonamentalment la càrrega de les mesures d'estabilitat, mitjançant el bloqueig o contenció dels salaris, a més d'altres disposicions entre les quals figuren, l'augment de certs impostos i la contracció discriminada del crèdit bancari, que afectarà essencialment als empresaris no monopolistes.

José María Aguirre Gonzalo, president del Banco Guipuzcoano, ha lloat al govern franquista per haver defensat els impostos indi-

rectes que representen més del 70 per 100 de la imposició fiscal i incideixen més fortament demunt dels treballadors, proclamant que «...a més impostos indirectes menys demanda...» A la vegada que el senyor Gonzalo exigia una aplicació rigorosa d'una política de control dels salaris afirmava que «les empreses no guanyen prou» i «tenen que guanyar més». I ufanant-se del substancios repartiment del dividend negre declarava amb tot cinisme que «...mentre puguem i ens deixin, seguirem amb la política actual...» (*Desarrollo* 13-2-66).

En contrast, el salari mínim interprofessional continua bloquejat en 60 pessetes, a despit de que el *Pla de Desenrotllament* preveu la seva adequació en funció del creixement del cost de la vida i de l'increment de la productivitat general de l'economia. Malgrat que 60 pessetes d'avui equivalen a 45 pessetes de fa tres anys, és desolador comprovar que un 25 per 100 de les llars espanyoles viuen amb aquest salari horriblement miserable (*La Vanguardia* 30-1-66). J.M. Vidal Villa, en un estudi publicat en el número 40 de la revista *Promos*, demostra que el 64,6 per 100 dels assalariats perceben ingressos inferiors a les 4.000 pessetes mensuals, es a dir, menys de 133,33 pessetes diàries.

El manteniment de salaris a nivells tan baixos com els actuals irrita a les masses treballadores, no solament pel seu ínfim nivell, sinó també per tractar-se d'un problema de dignitat humana front al malbaratament, ostentació i despreci envers els treballadors de que s'ufanen els oligarques com Aguirre Gonzalo.

Els treballadors catalans exigeixen un salari mínim interprofessional de 200 a 250 pessetes, per 8 hores de treball a ritme normal, segons l'empresa o ram. Reclamen, a més, les primes de rendiment i els corresponents augments per categoria i productivitat, així com la revisió automàtica d'acord amb les variacions del cost de la vida. Exigeixen també la setmana de 44 hores i 21 dies laborals de vacances. Amb aqueixes reivindicacions els treballadors lluiten per a que no recaiguin sobre d'ells les nefastes conseqüències de les mesures d'estabilitat i que, ans al contrari, les suportin aquells que les han originat.

La lluita per les elevacions salarials adquireix en aquests moments una matització política més acusada per les raons apuntades abans. Això ens ha d'induir a perfeccionar els instruments de combat, especialment el reforçament de la unitat i del moviment de les comissions obreres.

Els obrers de la SEAT de Barcelona acaben de mostrar-nos que lluitant amb tenacitat i unitat es poden obtenir importants millores. A la ODAG, de Sabadell, *La Electrica Industrial, Sala y Amat*, de Terrassa, a la ENASA, *Hispano Olivetti* i en altres moltes fàbriques, el moviment reivindicatiu guanya en amplitud i profunditat.

Els metal·lúrgics madrilenys, brillant exemple per a tots els treballadors, han presentat un plec de reivindicacions en el qual parlen de cridar tots els metal·lúrgics d'Espanya a una acció nacional de 24 hores si no es dona satisfacció a les exigències del ram.

El nostre poble condemna la política econòmica i social del règim. Les mesures d'estabilitat antisalarials que el Govern es proposa aplicar, malgrat el temor congenit d'anunciar-les, significarien, en cas de que conseguís imposar-les, un empitjorament de les condicions de vida de les masses. Per això, cal que ho impedim intensificant la nostra lluita. Però, a la vegada, hem de dirigir-la envers les veritables causes del mal, es a dir, envers l'eliminació de la dictadura i el restabliment de les llibertats democràtiques.

DEFENSA DEL VIETNAM - DEFENSA DE LA PAU

El President Johnson i els seus consellers ultraliberalistes segueixen pressionant el Congrés nord-americà per fer-li avalar amb el seu consens i finançar amb crèdits extraordinaris la política d'escalada al Vietnam, la criminal política d'agressió al coratjós i admirable poble vietnamès.

Cada dia que passa, junt a notícies de desembarc de nous contingents de tropes o de monstruosos bombardejaments d'hospitals i escoles, trobem també informació de revesos importants inflingits per l'exercit del F.L.N. a les tropes USA d'ocupació. Els mateixos tècnics militars nordamericans han de reconèixer que el potencial bel·lic acumulat per ells al Vietnam no pot doblegar la resistència d'aquell poble. I han de confessar que com més el President Johnson i els seus consellers ascendeixen per l'escala de la guerra, més potent apareix l'exercit del F.L.N., més ben armat, amb superior capacitat combativa: Una prova en són els revesos de que parlavem abans.

No es un fet casual. L'ajuda al poble del Vietnam, la seva defensa, està indissolublement lligada a la defensa de la Pau i és una tasca peremptòria que obliga totes les forces progressives i democràtiques.

La Unió Soviètica compleix amb honor aquest deure envers els patriotes vietnamesos, junt amb els altres països socialistes. Com declarava el Vicepresident del Consell de Ministres de la URSS després de la signatura dels darrers acords sovieto-vietnamesos,

«...El poble soviètic presta invariablement i seguirà prestant a la R.D.V. l'ajuda i el suport políticament necessaris en la lluita contra l'agressió dels imperialistes nordamericans...»

Per la seva part, valorant l'ajuda soviètica al seu país, el Viceprimer Ministre de la R.D.V., Le Tahng Nghi, ha assenyalat que;

«...L'ajuda que el Partí Comunista, el Govern i el poble soviètics presten a la lluita del poble vietnamès és d'un gran alè pel nostre poble i li infon enormes forces en la lluita contra l'agressió nordamericana i per la salvació de la pàtria...»

La mobilització mundial no descansa tampoc i el suport que representen les manifestacions, documents, declaracions d'organismes diversos, contribueixen poderosament a frenar als dirigents bel·licistes ianquis. En els propis EE.UU. s'eixampla el moviment d'oposició a la política de Johnson i es multipliquen les gestions, les manifestacions públiques i documents condemnatoris de l'escalada, signats per personalitats de relleu, amb participació d'universitaris, d'obriers, etc. Alguns senadors participen d'aquesta oposició en el mateix Congrés dels EE.UU.

S'ha de destacar, donades les condicions de sotmetiment de les autoritats franquistes al Govern

ianqui, les accions en favor de la pau al Vietnam que es produeixen en el nostre país. La conferència celebrada a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona el 23 de febrer sobre el problema del Vietnam fou un extraordinari èxit de públic i una expressiva manifestació condemnatòria de la política dels EE.UU. La petició, feta per destacades personalitats catòliques catalanes al Governador Ibañez Freire, del permís de les autoritats per tal de manifestar i dur un escrit al Consulat General dels EE.UU. en favor de la Pau al Vietnam, ha estat una altra destacada mostra, malgrat la denegació del Governador, de la voluntat ciutadana de desmentir la posició oficial franquista, diametralment oposada als sentiments del nostre poble.

La causa del Vietnam és profundament sentida a casa nostra. També nosaltres, si bé en diferents condicions, tenim els ianquis a casa nostra, amenaçant amb llurs bases la pau, fent correr al nostre país perills tan insensats com els dels vols dels bombarders amb càrrega nuclear. D'ací que exigim, com expressió de la nostra solidaritat amb el poble del Vietnam, que els ianquis posin terme a la seva agressió genocida, que el Govern de Franco deixi d'atiar l'agressió a través de la propaganda escrita, radiada i televisada justificant i defensant les tropes invasores ianquis, d'ací que exigim que es respecti el dret a la llibertat i a la independència del poble vietnamès.

(Ve de la pàgina 1)

Cal dir, amb tot, que al nostre entendre la mobilització és encara insuficient, desproporcionada a la perillositat real de l'amenaça que sobre nostre plana. En una qüestió com aquesta, en la qual no poden haver-hi divergències, caldria conjugar decididament tots els esforços i a tots els nivells per tal d'informar amplament al poble, per tal d'estimular el desvellament de les consciències i organitzar l'acció concreta, pel més diversos procediments, contra la política d'engatjament al bandol de la guerra del Govern de Franco per l'ocupació immediata de les bases par e'exercit espanyol, per la supressió de les bases americanes a Espanya en el més breu terme possible, per la prohibició pública i immediata de tota manipulació d'enginyers nuclears en el nostre territori. És vital, cal comprendre-ho, que ressoni com un sol crit, com una sola veu, el clam nacional de ¡Via fora, Ianquis!

LA TACTICA DEL MOVIMENT OBRER DAVANT LES ELECCIONS SINDICALS

Per T. BONET

Després d'un silenci prolongat i intencionat, Solís ha hagut, per fi, d'anunciar que les eleccions sindicals tindrien lloc. No ens ha sorprès el retràs amb que es fa aquest anunci. Esperant fins darrera hora pensen agafar desprevinguts als treballadors. Però no és aquest l'únic motiu. El Govern ha tardat en anunciar la seva decisió perquè ha hagut de sospesar l'oportunitat política d'aquesta convocatòria. Aquells temps en que cridar a una pantomima d'eleccions no constituïa cap gran maldecap pel Govern han passat a la història!

Donant una prova de fina sensibilitat política, generalment es coincideix en apreciar que cal participar a les eleccions, convertint-les en una gran batalla unida dels treballadors per tal de fer triomfar les candidatures obreres i en defensa de llurs reivindicacions econòmiques i polítiques.

Això no exclou que des d'ara les comissions obreres, els homes i dones d'avantguarda hagin de desenrotllar un gran treball d'explicació política envers tots els treballadors i en particular envers aquells que per distintes raons no comprenguessin la utilitat i la justesa d'aquesta tàctica.

Aquestes eleccions no poden veure's com una repetició mecànica de les anteriors, ni tan sols de les més recents, les del 1963.

El desenvolupament, la combativitat y or-

ganització del moviment obrer en aquests anys, ha colpejat i descompost pilars tan essencials de la dictadura com són els sindicats verticals. Pot perventura haver-hi fracàs sindical més rotund per a un règim com el de Franco que el d'haver de reconèixer, al cap de 26 anys d'existència, el dret de vagues econòmiques, quan la missió essencial assignada als seus sindicats era la d'« acabar », « superar » la lluita de classes?

En contrast amb això apareix el jove i vigorós moviment de les comissions obreres, dirigent real de les masses treballadores del nostre país.

Essent així així pot sorgir la pregunta; per què participar en les eleccions d'uns sindicats fracassats, odiats i desprestigiats davant dels treballadors, i que fins els propis franquistes senten la necessitat de « renovar » i « democratitzar »?

Allò que ha de comptar abans que res per als obrers revolucionaris a l'hora de decidir, és si aqueixa participació va a ésser útil, si ens ajuda a avançar.

No hi ha dubte de que el moviment de les comissions és l'engranatge més sòlid, la

forma més elevada d'unitat i d'organització dels treballadors. Les comissions dirigeixen i coordinen la seva activitat a diferents nivells, són les que assumeixen amb iniciativa i autoritat la direcció del moviment obrer. Però a la vegada cal no perdre de vista que mentre els obrers manquin de llibertat, no tinguin un sindicat de classe, es a dir, mentre tinguem que lluitar en les condicions actuals, les formes d'organització hauran de continuar essent molt variades i flexibles.

Complementant i formant un tot amb el treball de les comissions, hi ha l'activitat oberta de centenars i milers d'enllaços i jurats combatius que a través de reunions, d'assemblees, de totes les possibilitats legals de que disposen, contribueixen a orientar i mobilitzar els treballadors. Aqueixa variació de formes d'organització que es conjuguen amb un objectiu únic, és la nostra força, i una de les particularitats originals de l'actual moviment obrer, que hem de mantenir i estendre d'acord amb la situació política i els canvis que es produeixen en cada moment. Per exemple, davant la iniciativa o plantejament de preparar una acció de 24 hores en tot el país, com ho planteja la Comissió del Metall de Madrid, per les reivindicacions essencials de la classe obrera, és indiscutible que, a l'hora de posar-la en pràctica, els milers d'enllaços i jurats honests elegits pels treballadors arreu d'Espanya, sota la direcció de les comissions obreres, podrien contribuir molt eficaçment, des de plataformes legals, a la popularització, organització i coordinació d'una tal lluita.

Però sense esperar a allò que puguem fer demà, avui mateix, la preparació d'aquestes eleccions, la campanya que cal desenrotllar entorn a les candidatures unitàries i als programes reivindicatius, pot permetre a les comissions obreres impulsar la lluita reivindicativa i col·locar públicament sobre el tapet nacional, amb una força molt superior a aquella que teniem el 1963, reivindicacions tals com el salari de 250 pts., l'escala mòbil, contra la carestia de la vida, etc, aprofitant i situant a favor d'aquest combat les pròpies declaracions que alguns dels jerarques es veuen obligats a fer com a conseqüència de l'empenta dels treballadors y la bancarrota dels sindicats feixistes. Així mateix, la presentació de candidatures i de programes reivindicatius ha d'ésser motiu de pressió per tal d'imposar reunions i assemblees obertes on els treballadors puguin opinar i votar pels homes i dones que els mereixen més confiança.

Cal impedir amb el mateix esperit ofensiu, la intromissió i els manejos de la policia, patrons i jerarques a les taules electorals i a l'escrutini. La vigilància i el control de les eleccions ha d'estar en mans dels únics interessats, es a dir, dels treballadors.

Si la tàctica del moviment obrer doncs és la de participar amb esperit combatiu a les eleccions, no es per tal d'insuflar oxigen a aquest cos moribund que son els sindicats verticals sinó a fi i efecte de recolzar-los en posicions legals que —en la situació de crisi que atravesa el règim i les seves estructures feixistes— poden facilitar molt el desenrotllament i coordinació de les lluites obreres, un de quins objectius és precisament el d'acabar amb els sindicats verticals i amb tots els seus succedanis i conquerir un sindicat de classe veritable, independent de tots els treballadors.

Qui sortira enfortit i beneficiat d'aquest combat polític entorn de les eleccions sindicals serà el moviment de les comissions obreres, la unitat dels treballadors, la lluita que cal continuar desenrotllant fins a conquistar la llibertat. Si no fós així, ¿per què estarien tan preocupats els franquistes?

Assemblea Constituent dels estudiants de Barcelona

LA POLICIA FORÇA L'ENTRADA D'UN CONVENT A SARRIÀ

DETENCIO DE DESTACATS ARTISTES, INTEL·LECTUALS PROFESSORS, ESTUDIANTS, INVITATS A L'ASSEMBLEA

Els estudiants de Barcelona havien convocat una Assemblea Constituent a la Universitat pel 9 de Març. El temari d'aquesta Assemblea l'havia explicat el Departament d'Informació de l'Assemblea del Districte en quatre punts; a) -. Aprovació d'uns Estatuts (i Declaració de Principis i Reglaments); b) -. Aprovació dels punts bàsics del Programa del Sindicat a desenrotllar posteriorment; c) -. Crida als altres Districtes universitaris; i d) -. Reconeixement i suport del Sindicat per part de distints organismes i personalitats.

L'Assemblea Constituent —500 estudiants, noies i nois, nombrosos professors i altres invitats del món intel·lectual, de les arts i de les lletres, observadors de Madrid, València i Sevilla, un delegat de la Unió nacional dels estudiants dels EE.UU. i el Secretari de la Conferència Internacional d'Estudiants— hagué de refugiar-se en el convent del frares caputxins de Sarrià davant l'actitud repressiva i violenta del Policia-Rector Valdecasas.

La policia va posar setge al convent, va tallar l'electricitat i el telefon i, finalment, forçà les portes del claustre, detingué a la major part dels invitats, retirà la documentació als estudiants i expulsà després d'haver-los brutalitzat, als dos estudiants estrangers, Frederic Berger (nord-americà) i Ronald Ruth (Suiss).

L'Assemblea Constituent, però, s'havia celebrat enmig de gran entusiasme a despit del setge i les furioses amenaces de les autoritats repressives. Va aprovar un manifest en el qual s'expressa, entre altres, la creació d'organismes universitaris democràtics; es propugna la constitució de Comissions mixtes d'estudiants i professors per tal d'elaborar el contingut de la reforma universitària; es reafirmà la convocatòria d'un Congrés Nacional dels estudiants i, finalment, afirmà la preparació d'un Congrés Nacional Uni-

versitari que agrupi a representants autèntics de tots els estaments de la Universitat.

L'indignació produïda per l'incident és gran. Entre les personalitats detingudes —una trentena d'intel·lectuals— figuren homes de tant relleu com el Professors Garcia Calvo, Sacristan, Oriol Bohigas, el President del Col·legi d'Arquitectes de Barcelona Antonio de Moragas, Rubió, President de l'Institut d'Estudis Catalans, els pintors Antoni Tàpies i Ràfols Casamada, els poetes Salvador Espriu i Joan Oliver, dos sacerdots, etc.

Totes les opinions coincideixen en afirmar que l'incident està lluny d'haver-se clos. Mentre es desenrotllava l'Assemblea es produïren diverses manifestacions de solidaritat per part dels estudiants i posteriorment a l'assalt del convent l'aparell repressiu ha estat mobilitzat en previsió d'altres manifestacions. De molt diversos estaments i personalitats s'estan adreçant severes interpel·lacions a les autoritats per l'escàndol sense precedents sota el franquisme de l'assalt policia al convent, més de 50 professors de Barcelona s'han adreçat col·lectivament al Govern demanant que siguin iniciades conversacions amb els estudiants. A Madrid s'ha celebrat una Assemblea de Solidaritat amb els estudiants de Barcelona i a la sortida de la Universitat la protesta s'ha fet pública cremant-se al mig dels carrers els embustersos diaris de Fraga. Cartes de protesta de tot Catalunya arriben al Superior del Caputxins i un grup de juristes ha iniciat l'estudi de la situació creada per la invasió del convent per tal de determinar la responsabilitat del Governador Ibañez Freire i altres mesures jurídiques.

La importància política de l'Assemblea Constituent de Barcelona i la situació creada per la brutal intervenció de les autoritats constitueixen fets de gran transcendència sobre els quals caldrà que insistim més ampla i profundament en properes edicions.